

**Thời tiết bất ngờ nhiên thay đổi đột ngột, so nhúng nằm và trồi cgirl này nóng nực, trời
hanh. Năm nay làm như n như bu t da. Nhiệt độ thấp xuống mức 18,19 so với Sài Gòn như
vậy quá làm.**

Sáng sớm ra đường tôi không nghĩ trời sẽ vào xuân vì chung quanh tôi mọi người dùng khăn
choàng, áo len đỏ màu sắc rực rỡ càng tôn vinh nét đẹp của Sài Thành với tên gọi "Sài Gòn
hòn ngọc vì xuân đông".

Đường phố bắt đầu vào mùa xuân, sinh viên nghỉ học về quê. Các công ty, xí nghiệp, nhà máy, các
công trình cũng náo nức cho nhân viên nghỉ tết để sum họp với gia đình, hòa mình chung
trong niềm vui xuân tôi thấy mình như thiêu vào mùa xuân đi đâu? Cuộc sống vẫn dĩ nhiên khó
khăn, càng khó khăn hơn với những ai không may mắn khi phải đi mua sắm với số phận dĩ nhiên nghĩ
nghĩ.

Người đi buôn cần gì vui bao giờ? Đúng như vậy. Hai bên đường đồ thị mặt hàng bày bán
trong ngày tết, các shop thời trang áo quần, giày dép, bánh mứt, trái cây. Càng nhìn đường phố
nhân nhàn vui lên thì người càng đi trong tôi càng buồn man mác.

Tôi tự hỏi mình "Tôi sao lại buồn! hãy vui lên mà sống và sống cho mặt trời đang đi ch
đi m đến. Cho dù ngày này có đến hay không tôi vẫn khao khát và mơ ước. Bởi con người sinh ra
và lớn lên đều có mặt trời chiếu mà.

Không nhớ lúc còn bé mà mong Tết đến. Trẻ con vui biết chừng nào vì xuân về đồ ăn ngon, mặc đẹp. Kể niềm trong đời tôi, tôi mãi không quên cho dù đã mấy mươi năm. Chị u ơi! Chị u 30 tết, má tôi mua cho 3 chiếc em tôi, mẹ đẻ a mẹ đẻ đôi khuyên đeo tai. Chị tôi 14 tuổi, má cho đôi khuyên bằng một vòng tròn vàng 24, còn tôi 12 tuổi, má cho đôi khuyên vàng 18 cũng hình vòng tròn, hơn chị tôi có thêm trái châu, riêng em gái tôi năm 9 tuổi má cho đôi khuyên vòng tròn, nhưng là đôi khuyên gỗ.

Ba chị em đang chơi nhây trêu c sân nhà, tự nhiên em gái tôi nhìn thẳng vào mắt tôi, rồi đưa tay lên sờ sờ chiếc khuyên tai của tôi, chừng nói, chừng rờng gì cả mà đâm đầu vào chơi thẳng mắt mà ch vào nhà. Nhào ngoi vào má tôi la hét inh ỏi, vừa khóc vừa hỏi "Tại sao má mua cho con khuyên gỗ mà của hai chị là khuyên thiếc vậy"? Má tôi gì thích câu gì, em tôi vẫn không tin, cho là má tôi thẳng hai chị nên mua khuyên thiếc, cho em đôi khuyên gỗ là không thẳng. Ý nghĩ của mẹ đẻ a trẻ lên 9 lúc ỹ thẳng đứng với suy nghĩ riêng của nó. Thẳng cho thẳng, không thẳng cho thẳng. Ba má tôi theo năn nỉ, vờ vờ mãi, em tôi khóc sướt mướt như mưa bão. Cuối cùng má bố "Thôi! Đưa qua tết, con có tiền lì xì, má cho thêm vào mua cho con đôi khuyên gỗ bằng nhà". Lúc ỹ em tôi mới thôi khóc. Tiếp tục chơi ra sân vui đùa trêu ỉ, mà đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào tai của hai chị. Bối vỹ! ngi ỉ ỉ nên đừng nên xem thẳng thẳng trẻ con, có nhưng đi u thông minh và hiểu chuyện nhanh hơn ngi ỉ ỉ.

Ấy là kỷ niệm thật trong cuộc đời của ba chị em tôi. Mỗi khi tết về ba chị em nhìn nhau, ỉ như đôi khuyên tai của tết năm nào.

HOA - HỒNG - PHỒNG